

„איני טליח שכולה תכלו!״ אמר בבר עמר

לפתוח דף חדש - כעבור ארבעה חודשים

תבריינים

לעולית

שפירפר עדיין. המישטרה שלחה את הר שניים מייד לבית־החולים לניאדו. אך שם נקבע מותם.

נערה

התעלפה

למרות שהיה ברור כי המוות נגרם ממספר גדול של כדורים שפגעו ב־ שניים, ומחסנית ריקה של עוזי אף נמצאה בגיפ, ביקשה המישטרה לבצע ב־ גוויות ניתוח שלאחר־המוות. בראשונה התנגדה המישטרה, אך שוכנעה כי במבט קדימה יש צורך בניתוח כזה. המישטרה הזהירה הכינה כבר את הרקע המישפטי להרשעת הרוצח או הרוצחים, אם וכאשר יימצאו. תוצאת הניתוח תשמש לתביעה הוכחה כי המוות אמנם נגרם מכדורי העוזי, ולא מגורם אחר.

השניים הובאו לקבורות יום אחרי הר רצה. מייד אחרי שהושלם הניתוח שלאחר־ המוות. הליווייה כזו לא ראתה נתניה. רבים מבתי־הקפה נועלו ונישאו סגורים. בני־ מישפחה עברו וביקשו זאת, מתוך כבוד למתים, ובעלי העסקים לא סירבו.

למרגלות ביתם של האחים, ברחוב וייצמן 7, נאספו מאות אנשים. בני־ת־ שורת רבים ונערות צעירות מילאו את המדרכה. את הכביש ואף את המדרכה שממול. התנועה ברחוב, עורקת־נועה ראשי בנתניה, נעצרה כליל, אך המישטרה כימעט ולא התערבה.

מהכניסה לבניין רבי־הקומות נשמעה יבבת מקוננות. בנות המישפחה, לפי מינהג יהודי מרוקו, השמיעו את זעקת־האבל המסורתיות.

הארונות הובלו מבית הנרצחים אל בית־הכנסת הספרדי בנתניה, ומשם ליווה אותם קהל של אלפים לבית הקברות הר ישן. למרות שהיה ברור כי המישטרה

אל קבר הבנים

מובלת האם בלווית בנה הנותר, יעקוב „קוקו“, „אין אלוהים“, זעקה בדרכה לקבר, „אם לקח לי את שני הבנים יחידי“.

אמנם לא טליח שכולה תכלת, אך

בגיל 23 יש עוד מקום לשיפורים. — כך הסתיימה כתבת העולם הזה (2174) שהכילה ראיון עם בבר (אברהם) עמר עם שובו לישראל מפאריס, לפני ארבעה חודשיים.

בשבוע שעבר נגמר הזמן שנועד לשיי פורים. כבר ואחיו דויד („דודה“), 20, נורו למוות כאשר חזרו עם שחר לביתם.

השניים הגיעו לחצר ביתם בנתניה בגיפ של חבר, ג'קי סופר. באותו גיפ הסחובנו כל הערב בעירם נתניה. אחרי־כך בילו במועדון־הלילה גולדן גייט, השייך לידידם צירלי.

בחמש בערך, עזבו את המועדון, הביאו חבר לביתו, וחזרו לביתם.

מישהו ארב להם שם. בטרם הספיקו להחנות את המכונית, פגעו בהם צרורות עוזי רבים, שנורו מטוח של מטר אחד. פניהם הושחתו ללא הכר. הדם שזרם מגופותיהם הכתים את החצר והרחוב. המראה היה כל־כך נורא. עד שהעירייה שלחה מכונית־כיבוי אש לשטוף את הדם מהכביש.

שני האחים נותרו שכובים במכונית. אביהם ואחיהם יעקוב „קוקו“ הגיעו בריצה למשמע היריות. האב הספיק להתייזק בידיו את ראשו של אחד הבנים,

היהלום

של מנדי רייס־דייוויס, נשלף בשיניו של השור מטבעתה. המישטרה חשדה בבבר.

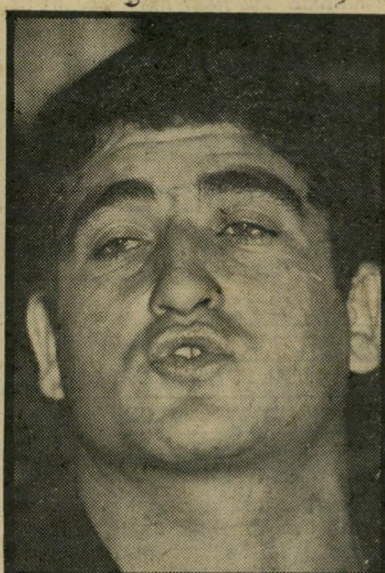
מצלמת כל משתתף, ומשיגה על האנשים, היתה השתתפות מלאה.

שני הבחורים היו צעירים ויפים. נראה כי היתה להם גם הצלחה גדולה בקרב המין היפה. נערות רבות, לבושות שחור רים, הזילו דמעות. אחת מהן, סוניה, נערה נתנייתית צעירה, אף התעלפה ליד הקברים, ואנשים החיוו עליה מים מצינור השקייט של בית־הקברות. ידידים סיפרו כי היא היתה, לאחרונה, נערתו של בבר.

יריות

בפאריס

בבר אמנם נשא לאשה, לפני שנה, צרפתייה צעירה בפאריס. אולם יש אומרים כי הוא נשא את בריז'יט רק מכיוון שהיה מעוניין להשיג, בזכותה, היתר־ישיבה בצרפת. הנערה היתה מאר־ הבת בו עד שיגעון. היא הכירה אותו בישראל, בהיותה בחופשה, לפני כשלוש שנים. מאז היתה חוזרת ובאה לישראל. מאחר שבבר לא דיבר צרפתי, טרחה ולמדה למענו עברית. הם נישאו בפאריס בנישואין אזרחיים, מכיוון שרק אביה של בריז'יט הוא יהודי. אמה היא נוצרייה, ולכן לא יכלו להינשא ברבנות. הווג קיבל דירה בפאריס מאבי הכלה, והשניים התיי

חבריו הטובים של בבר, ולכן חשדה כי גם הוא מעורב ברצח. גניש וארביב זוכו מאשמה בפסח, השנה. דהרי, שברח מבית־ הטור, הסגיר עצמו למישטרה אחרי הזיכוי בבית־המישפס.

אלי וועדט, כפורים לפני שנה, שימעון המישטרה טוענת כי היו

3 שהואשמו ברצח